

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...
ИЗДАВАЧКА КУЌА САКАМ КНИГИ
www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги со уникатни приказни достоинствени за нивното време...

Наслов на оригиналот

Head over heels
© Jill Shalvis, 2014

Copyright © за македонското издание
Издавачка куќа Сакам книги, 2018

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги
Преведувач Ивана Шутиновска
Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев
Компјутерска обработка Деана Николовска
Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графостил - Скопје, 2018
Тираж 1000 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатувач, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Будалеста, слатка љубов

Џил Шелвис

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Посветено на уште една најмала сестра. На мојата Кортни чие срце е најголемо од сите.

Исто така, на Ленс Тајлер, инспирацијата за ликот на Ленс од мојата приказна, кој верувам дека седи некаде на некој облак и се смее на мојот обид да му дадам среќен крај.

Дополнителни информации за цистичната фиброза можете да најдете овде www.cff.org.

Прва шага

*„Ако не успееш од прва,
уништи ги сите докази дека си се обидел“.*

Клои Трејгер

Не беше честа појава Клои Трејгер наутро да се симнува во кујната пред нејзините сестри, но бидејќи Тара и Меди во моментот спиеја со најзгодните момци во градот, беше само прашање на време кога ќе се случи тоа.

И за волја на вистината, Клои воопшто не отиде во кревет таа ноќ, но тоа беше само техничка подробност. Започна да го пие утринското кафе со долго и широко просевање. Потоа, ги собра работите што ѝ беа потребни и се качи на кујнскиот пулт, шуштејќи со забите од болката која пулсираше во нејзините нозе. Тишината во кујната ѝ годеше додека ги мешаше состојките во смеса за нејзиниот антибактериски крем. Со оглед на фактот колку бурно и бучно го живееше нејзиниот живот, тишината беше прекрасен начин да го започне денот.

Посебно тој ден, кој уште рано ветуваше дека ќе стане луд за многу кратко време, иако ќе требаше многу за да се надмине лудилото на претходната вечер. Подоцна тоа попладне, ќе отидеше во луксузниот спа-центар во Сиетл каде што ги нудеше своите

естетичарски услуги, но најпрво мораше да вложи дел од своето време тука, во Среќно Крајбрежје, во хотелчето кое го водеше заедно со нејзините сестри.

Фактот што нејзините денови беа преокупирани со работа наместо со уживање, ја натера да ја затресе главата во придружба на една покајничка насмевка. Ох, колку се изменија работите. Пред само една година беше слободна како птица, леташе наоколу од еден до друг крај на светот, од еден до друг спа-центар, каде што ќе посакаше, без никакви обврзувања. Но, се случи таа и нејзините сестри со кои не беше блиска, да наследат едно распаднато хотелче на плажа, кое во секој момент можеше да се сруши. А патем си немаа поим што да прават со него.

Тешко беше да се поверува до каде стигнаа. Го реновираа местото, го претворија во просперитетно хотелче и сега Клои, Тара и Меди беа вистински сестри наместо тугинци. Па дури, можеше да се каже и пријателки.

Добро, сè уште мораше да се поработи на делот со пријателството, но се немаа скарано речиси цела недела. Тоа беше напредок, нели? А не се сметаше тоа што Клои беше отсутна четири од изминатите седум дена за да работи во еден спа-центар во хотел со пет ѕвезди во Аризона, наместо тука во Вашингтон.

Клои погледна во маслото од органска лаванда кое го „позајми“ од Тара за нејзиниот крем, а на лицето ѝ се појави гримаса.

Можеби требаше да се потруди повеќе околу пријателството...

Преку прозорецот се гледаа брановите кои се кршеа на карпестиот брег во пурпурниот зрак на зората, додека таа повторно се просеваше и ги мешаше омекнатиот пчелин восок и ланолин заедно со маслото од лаванда. Кога заврши, внимателно ја истури мешавината во стерилно шишенце. Потоа, додека сè уште седеше на пултот, ги повлече тренерките нагоре до колената, цимолејќи од болка кога почна да нанесува од кремот на двете долги исеченици кои се наоѓаа на листовите на нејзините нозе. Сè уште се виткаше од болка кога задната врата се отвори.

Шерифот Соер Томсон.

Тој практично мораше да ја наведне главата за да може да влезе. Беше во униформа, пиштолот на вообичаеното место, со израз на лицето како Валканиот Хари и со самото погледнување во него, нешто во стомакот на Клои почна да се превртува.

Секако, тој не изгледаше како да имаше иста реакција како нејзината. Ништо не можеше да ја разбранува совршената смиреност или пак, да продре внатре под неговата челична надворешност. А тоа пак беше и тоа каква надворешност. Со висина од 192 сантиметри, беше граден како рагби играч. Но, како спротивност на атлетската градба, тој ги движеше тие мускули кои ја предизвикуваа фантазијата со лесна, машка, флуидна грациозност, на која и најекстремниот борач би бил љубоморен.

Глурави мускули, помисли Клои, а длабоко во неа нешто повторно се разбуди, со самото тоа што гледаше во него. Тоа беше некоја комбинација на иритираност и страст на која се противеше. Последно што знаеше таа, тие двајца имаа стекнато некое чудно примирје, што требаше да значи дека тој си живееше по своите правила, а таа по нејзините. Најмногу значеше дека два различни патишта доведуваа до истиот заклучок. Но, постоеја некои... недоразбирања.

Не сакајќи да му се објаснува за претходната вечер - што несомнено ќе доведеше до уште едно недоразбирање - набрзина ги спушти ногавиците од тренерките за да ги скрие раните, упатувајќи ја кон него најпрофесионалната насмевка од нејзиниот репертоар на насмевки. „Шерифе“, рече глатко.

Неговиот внимателен поглед кој го носеше на лицето, толку грижливо како што го носеше пиштолот на бедрото, се впери во неа за краток момент, колку отчукување на срце, додека гледаше наоколу. „Сама си утрово?“

„Аха“. На лицето ѝ се појави карактеристичната насмевка, додека уживаше во постигнувањето на она што на малкумина им успеваше. Имаше моќ да го избрише тој празен израз од неговото лице. Знаеше

дека тоа е поради фактот што тој не очекуваше да ја види неа тоа утро. Обично Тара беше таа што го подготвуваше првото утринско кафе, кое толку беше добро што Соер редовно земаше од тоа кафе на пат кон работа, наместо да пие од одвратното во станицата.

„Тара сè уште не е станата од креветот на Форд“, го извести таа.

Споменувањето на името на неговиот најдобар пријател и сестрата на Клои заедно во кревет предизвика на лицето да му се појави гримаса. Или пак, најверојатно суровата искреност на Клои ја предизвика. Која и да беше причината, се созеде и се упати кон кафематот со неодмерен чекор кој ја оддаваше неговата премореност, иста како нејзината.

Државната полиција и одделот на шерифот секоја недела играа бејзбол против пожарникарите и вработените во Брзата помош. Така беше и претходната вечер. Можеби Соер играл премногу грубо. Можеби имал жежок состанок потоа. Тоа беше многу веројатно, ако се земе предвид фактот што голем број жени се трудеа токму тој да го застане нивното возило, макар само да се сретнат со него лице в лице. Згора на сè, според Фејсбук страницата на Среќно Крајбрежје, бројот на повици упатени кон диспечерскиот центар од страна на женски јавувачи на возраст од дваесет и една до четириесет години, рапидно се зголемуваше кога Соер беше на должност.

Каишот од неговата униформа светкаше на сјајната плафонска светилка. Кошулата му беше истуткана на грбот и малку влажна од пот. Мислеше на тоа, кога тој се сврте кон неа, со раката покажувајќи кон кафематот.

Не дај Боже овој човек залудно да изговореше макар еден збор. „Послужи се“, рече таа. „Само што го направив“.

Тоа го натера да застане за миг. „Да не му стави отров?“

Таа се насмевна од кујнскиот пулт. „Можеби“.

Со мало кимање на главата, Соер посегна кон една од чашите за кафе за носење кои Тара ги чуваше за него.

„Во тој случај, храбар си“, забележа таа.

Го подигна своето широко рамо додека сипуваше од кафето и покажа кон нејзината шолја со кафе, кое сè уште жешко стоеше покрај неа на пултот. „Па и ти пиеш од него. Ти си многу работи, Клои, но ‘луда’ не е една од нив“. Таа се посомнева дека една од тие „работи“ беше тоа што нему лично му беше трн во здрава нога, но само слегна со рамениците.

Соер се наведна на пултот за да ја анализира. Тивко. Испитувачки.

Без сомнение, секогаш кога ќе го направеше ова, луѓето потклекнуваа под притисокот и се обидуваа да ја разбијат тишината. Но тишината никогаш не ѝ пречеше на Клои. Она што ѝ пречеше беше тоа што го чувствувааше кога така ќе ја погледнеше. Како прво, неговите очи беа волшебни. Имаа боја на растопено млечно чоколадо, но понекогаш, како на пример во моментот, во нив светеа малите златни точки како искри оган. Неговата коса беше исто така кафена и ги имаше сите можни нијанси кои никогаш не можат да се доловат во фризерски салон. Во тој момент, беше разместена од последното обликување и во лежерна положба му паѓаше над челото од предната страна и достигнуваше речиси до јаката од задната страна. Цртите на неговото лице ја оддаваа неговата исцрпеност и во моментот таа сфати дека тој најверојатно не се упатува кон должност, туку штотуку завршил со смената. Што би значело, дека бил надвор цела ноќ, борејќи се со криминалот како суперхерој.

И покрај тоа, сè уште успеваше да мириса добро. Машки добро. Не можеше да сфати зошто, но сè во врска со него ја правеше да се чувствува како жена.

И сфати дека немала секс премногу долго. „Многу е рано, дури и за тебе“, забележа таа.

„Истото можам да го речам и за тебе“.

Нешто во неговиот глас го предизвика првиот бран сомнеж во нејзиниот мозок и ја стави во состојба на готовност. „Имам многу работи да подготвам за дневниот спа-центар во кој ќе одам подоцна“, рече таа.

Неговите очи ни за момент не се тргнаа од нејзините. „Или?“

Проклетство. Проклетство, таа го потцени. И влезе во трагата, а тремата ја преврте нејзината утроба. „Или што?“ лежерно го праша и се подзаврте за да се симне од пултот, занемарувајќи ја болката која ја очекуваше при контактот со подот. Но, Соер се помрдна пред таа да има шанса и го блокираше нејзиното бегство. Неговите колкови се пробија помеѓу нејзините нозе, едната рака ја стави на нејзиното бедро, а другата на спротивниот зглоб, на тој начин задржувајќи во место.

„Романтично“, рече таа сувопарно и покрај тоа што нејзиното срце почна силно да чука. „Но, прво треба да стигнеме до појадокот, нели?“

„Крвавиш преку тренерките“. Ги крена нејзините тренерки нагоре сè до колената, внимателно за да ги одбегне раните. Кога неговите очи се фиксираа на длабоките исеченици, единствениот надворешен знак дека почувствувал нешто беше стегањето на неговата вилица.

Клои се обиде да се ослободи, но тој беше двојно поголем од неа и цврсто ја држеше за бедрото. „Седи мирно“. Ги разгледа внимателно раните и се намурти. „Објасни“.

„Хм, паднав станувајќи од кревет?“

Тој ја подигна главата и ја закова со неговиот остар поглед. „Обиди се повторно, но сега без прашалникот“.

„Паднав додека планинарев“.

„Секако“, рече тој. „А јас вчера играв балет“.

„Еј, можеби ја кажувам вистината“.

„Ти не планинариш, Клои. Тоа ти ја влошува состојбата со астмата“.

Соер се наведна да погледне подетално, туркајќи ѝ ја раката кога таа се обиде да му го блокира погледот на раните. „Челик“, рече тој. „Челична ограда, претпоставувам. Најверојатно `ргосана“.

Срцето за миг ѝ застапа. Тој знаеше. Не беше возможно - таа беше толку претпазлива - но тој знаеше.

„Ќе ти треба инјекција против тетанус“. Го исправи неговото силно торзо, но не се помрдна, ниту пак ја пушти. „И чувар, исто така“, решително додаде. „Каде се кучињата, Клои?“

„Не знам што зборуваш“. Но, многу добро знаеше. Таа знаеше бидејќи ги помина саатите од долгата ноќ со нејзиниот најдобар пријател Ленс, во обид да стигне токму до тие шест кучиња за кои зборуваше тој.

Односно ги крадеше.

Но, во нејзина одбрана, се работеше за ситуација на живот или смрт. Младите питбули беа во сопственост на еден човек, по име Ник Рејбо, кој планираше да ги користи во борби на кучиња. Со тоа што го направија Клои и Ленс, без сомнеж им ги спасија животите на тие кучиња, но во исто време нивниот чин беше класично провалување на туѓ имот. А тоа и не беше баш легално...

Соер целосно ја разоткри и беше многу добар во тоа. Иако беше голем и силен, сепак имаше многу повеќе трпение, а тоа несомнено беше резултат на годините поминати во служба на значката и тоа што ја имаше слушнато секоја можна приказна што постоеше под сонцето. И најверојатно како и стотици пред неа, Клои поткликна и попушти како евтин куфер. „Кучињата се со Ленс“, рече низ воздишка.

Тој за миг запрепастено зјапаше во неа. „Аман бе, Клои“.

„Но им се закануваше смрт!“

Изразот на неговото лице говореше дека пред неа стои полицаец на должност, но се чувствува благо омекнување во тонот на неговиот глас. „Требаше да ме викнеш“, рече тој.

Можеби требаше, помисли таа. „И што ќе направеше? Сè уште не беа почнати со борбата, така што не ќе можеше да ги одземеш кучињата од неговиот имот. Ќе ги соочее во борба вечерва, Соер“. Со самата помисла на тоа се чувствува ужасно. „Ќе ги соочее едно против друго. Ќе се бореа до смрт“. Нејзиниот глас се измени додека го велеше тоа, но тој ништо не

рече, туку повторно ја наведна главата за да ги види уште еднаш расекотините на нејзините нозе.

Точна беше неговата констатација за тоа како се здобиени. Се случи во моментот кога ползеше под оградата зад Ленс, кога бегаа назад. Таа го задржа здивот во исчекување на следниот потег на Соер. Би можел да ја уапси, тоа беше сигурно. Но тој не посегна кон лисиците. Ниту пак ѝ ги прочита нејзините права, што според неа беше добар знак.

„Исченициве се длабоки“, беше сè што рече.

Таа конечно го пушти здивот. „Не е толку лошо“.

„Ги исчисти ли?“ Со прстот помина долж нејзиниот лист, покрај една од раните, која беше прилично лоша. Таа затрепери. Но, не од болка. Можеби беше од исцрпеност, или проклетство, можеби затоа што тој стоеше покрај неа толку блиску, но стоичкиот, силен мачо-тип делуваше врз неа ова утро. Беше малку тензичен и препотен, и премногу згоден и секси и наеднаш без нејзино одобрение, нејзиниот мозок си создаде една фантазија на „Авторитетен полицаец и лоша девојка“...

„Клои“.

Таа трепна и ја истера помислата како тој детално ја претресува. „Да?“

Неговиот израз сега беше малку алармантен, па повторно рече, „Дали ги исчисти раниве?“

„Да, господине“.

Го впери погледот во неа, а таа невинно се насмевна, но очигледно требаше кога ќе отиде да ја прими инјекцијата за тетанус, да си ги провери и хормоните, бидејќи беше премногу свесна за жештината и силата која зрачеше од него преку неговата униформа. А особено за подеднакво силната жештина која се излеваше од неа, нешто што посебно ја иритираше, бидејќи имаше донесено лична декларација според која никогаш не смееше да биде во врска со неавантурист и формален, непопустлив маж - а особено не некој од оние кои носеа значка.

Задната врата се отвори и Клои скокна.

Но, не и Соер. Ништо не го вознемируваше него. Проклетство, најверојатно беше мртов ладен и кога водеше љубов.

Не, си помисли таа, гледајќи во неговите очи. Тоа не може да е вистина. Соер не би имал резервираност во врска со тоа - мали морници ѝ поминаа по телото кога си го помисли тоа во моментот кога нејзината сестра Меди влезе во кујната, а зад неа и нејзиниот вереник Џекс.

Не многу одамна, Тара и Клои ѝ ставија прекар на Меди, „Глушецот“, но таа го надрасна тоа неформално име кога се преселија во Среќно Крајбрежје. Сега Меди го упати погледот кон Соер, кој стоеше помеѓу бедрата на Клои и толку нагло застапа, така што Џекс се удри во нејзиниот грб. „Што е ова?“, праша таа.

Клои не можеше да ги обвини за шокот, особено затоа што таа и Соер обично не го делеа личниот простор. Всушност, секогаш кога ќе беа принудени на блискост, тие личеа на два тигри кои кружеа еден околу друг со отворени челюсти.

„За што и да се работи“, рече Џекс, преземајќи ја главната улога, „изгледа забавно“. Џекс беше висок, виток и човек со мисија, додека одеше да си тури кафе и дојде директно до Клои, посегнувајќи до фиоката под нејзиното бедро. „Ќе може да ѝ ја помрднеш ногата?“ го замоли Соер. „Ми треба лажица, човеку“.

Со устата сè уште подзината од очекување, Меди клапна на еден стол. Мавна со прстот кон Клои, па кон Соер. „Значи вие двајцата...?“

„Не!“ рече Клои и грубо го турна Соер, кој сè уште не се помрдна, нека биде проклет. Тој сè уште беше наведнат над нејзината лева нога - која беше во полоша состојба - неговата коса се допираше до внатрешноста на нејзините бедра. Си нареди себеси да не мисли на тоа колку се нежни допирите на неговите прамени врз нејзината гола кожа, но потполно се препушти на мислата и повторно затрепери.

Соер погледна нагоре кон неа, а таа максимално се потруди да изгледа ладно, наместо возбудено. „Мислам дека ќе биде потребно да се шијат“, рече тој.

Соужаснат поглед, Меди скокна и дојде поблиску за да погледне. По неколку секунди, околу Клои се најдоа нејзината сестра, вереникот на сестра ѝ и овој маж кого не знаеше како да го категоризира, сите застанати премногу блиску, зјапајќи во нејзините повреди. Се обиде да ги спои нозете, но не успеа, па нервозно ги зафрли рацете нагоре. „Тоа се само гребнатини!“

„Ох, Клои“, промрморе Меди, загрижено кревајќи ја веѓата. „Душо, требало да ме викнеш. Што се случи, и каде си повредена на друго место?“

Погледот на Соер сега помина врз целото тело на Клои, како да ќе можеше да види преку нејзините тренерки. Еден многу палав дел од нејзиниот мозок ѝ велеше да му каже дека раните се протегаат нагоре, за да ѝ изврши потемелна инспекција.

Лош, *лош* мозоку. Бидејќи и од самата помисла градите ѝ се стегнаа, мораше да посегне по инхалаторот, благодарение на нејзината астма која секогаш ја одржуваше во состојба на недостаток на здив. И недостаток на секс. „Не е ништо“, рече таа. „Во ред сум, океј? Повлечете се“.

Соер малку го повлече Џекс подалеку од неа. „Таа и Ленс спасиле шест кучиња од кај МекКартиеви синоќа“, ѝ рече на Меди, издавајќи ја Клои, без ни малку да се поколеба.

Меди ја затресе главата, очигледно ужасната. „Клои. Мајко мила. Тоа е... лудо и опасно“.

Загрижениот тон во нејзиниот глас ја натера Клои да почувствува доза на вина. Не можеше да поверува колку многу ги засака тие две туѓинки кои беа нејзини полусестри, или пак Среќно Крајбрежје и луѓето во него. И самиот факт што го имаше спуштено штитот доволно за да ѝ биде грижа, за неа беше нешто ново.

Во најголем дел од нејзиното детство, беше сама со нејзината мајка и работите беа јасни: врските не се долготрајни. Само традиционалистите се заробуваа во нешта како досадни врски или работи со полно работно време. А судбината на посебните луѓе беше да ги шират крилјата и да го живеат животот исполнето и слободно.

Како Клои и Фиби.

„Рејбо е луд“, рече Меди и отиде да тури кафе. „Можело да биде лошо“. Клои посака и Соер да се повлечеше, па го поттурна со нејзината лева нога. Односно, беше повеќе нешто налик на клоца. Но не беше важно, бидејќи тој беше како планина и не се ни помрдна.

„Овде е ужасно жешко“, рече Меди и го отвори прозоречот.

„Тоа се нарекува сексуална тензија“. Џекс ја поткрена веѓата и го упати погледот во правец на Клои и Соер.

Хумор од задните редови.

Соер му упати поглед на Џекс, онаков долг и одмерен, кој несомнено го имаат лошите момци кога губат контрола, но Џекс само се насмевна. „Ако јас имав намери кон некоја жена, барем ќе ја однесев прво на појадок, ако ништо друго“.

Клои кимна со главата. „Тоа го реков и јас“.

Меди се упати кон Џекс, со намера да се погали. „Ти правеше *еден куп* чекори за мене дури и пред да ме однесеш на појадок“.

„Немам никакви намери“, рече Соер. Меди и Џекс зјапаа со неодобрување кон неговата позиција помеѓу бедрата на Клои. Тој ја крена раката од неа како да се изгори, кревајќи ги двете раце во воздух. „Добро. Сега одам да си легнам. Сам“.

„Знаеш што е твојот проблем?“, го праша Џекс. „Не знаеш како да се забавуваш. И тоа трае веќе многу долго време“.

„Дали нешто од ова“ - Соер покажа општо кон долниот дел од телото на Клои - „тебе ти изгледа забавно“

Џекс се подзасркна, а дури и Меди ја поткасна долната усна за да ја спречи насмевката.

„Човече“, рече Соер со благо тресење на главата. „Знаеш на што мислам“.

Да.

Мислеше на кутриот хаос во кој се наоѓаа нозете на Клои, како и на ризиците во кои се нашла претходната вечер, но таа само рече „еј“ во знак на протест. Бидејќи, да му се сневиди, долната половина од нејзиното тело можеше да биде многу забавна.

Секако, ако некогаш почнеш да ја употребува.

Втора шава

*„Ако нештата не изгледаат добро пред тебе,
сврти лево“.*

Клои Трејсер

Една недела подоцна, Соер Томсон влезе во својата спална соба, ги остави пиштолот и мобилниот телефон на комодата и погледна во креветот. Беше пеколен ден и единственото нешто што можеше да го подобри беше ако некоја жена го чекаше во креветот.

Гола.

Со нечесни намери на ум.

Требаше добро да размисли пред да раскине со Синди пред неколку месеци. Но по само четири составноци, слатката, тивка и скромна учителка веќе почна да се чувствува несреќно од излегувањето со тип кој беше на повик речиси 24/7.

Не можеше да ја обвини. Но, не можеше ниту да се смени заради неа.

Му требаше жежок туш, па се соблече и застапа под тушот. Ги притисна дланките на плочките, а главата ја помести напред и ѝ дозволи на водата да паѓа по неговиот напнат врат и раменици. Денес требаше да има слободен ден, но во целата област недостасуваше персонал, а колегата шериф Тони Санчез имаше земно слободен ден за да ѝ помогне на сопругата да ги

однесат новородените близнаци на контрола. Па Соер остана сам на должност не само во Среќно Крајбрежје, туку и во двата соседни мали градови, исто така.

До пладне, се соочи со смртта на еден бездомник, спружен на една од клупите во паркот - природна смрт, според патологот - и породил една жена на Автопатот 37, која сметала дека е соодветно сама да се одвезе до клиниката, иако контракциите ѝ биле само на минута и половина.

Потоа, сè уште имаше време да се справи и со тепачка во бар, домашна расправија и неговото омилено, да спаси петгодишно дете и неговото кученце од каллива шахта.

Туширањето ги отстрани остатоците од нечистотијата од последната интервенција, но воопшто не го освежи, ниту пак го смири немирното чувство во stomакот. Пица и пиво би имале таков ефект, но немаше време за тоа. Пред малку дозна дека наводно Ник Рејбо набавил уште кучиња и планира да одржи борба на полноќ. Соер ќе спречеше тоа да се случи. Можеби ќе седнеше на пица и пиво после тоа со Форд и Џекс. Кој било од двајцата најдобри другари ќе му се придружеше секаде и во кое било време, но Соер знаеше дека вечерва едноставно е мизерно друштво.

Во секој случај, она што вистински го посакуваше беше жена, во која ќе можеше целиот да се нурне и чудно, не помисли на слатката Синди додека се насапунуваше под тушот. Не, наспроти здравиот разум и логиката со кои се гордееше, тој ја посакуваше единствената жена чие омилено хоби го возбуждуваше.

Самата помисла, помислата на Клои беше подеднакво луда каква што беше и изминатата недела. Таа беше своеглава, импулсивна, неволја, со голема Н... и проклето, згодна. Таа истовремено беше жив потсетник на еден дел од неговиот живот од кој се имаше откажано - дивиот дел. Постоеше сексуална привлечност, но не постоеше иднина. Додека тој беше постојан инвентар во овој град, Клои беше еден секси мал ветроган, кој беше само на поминување оттука.

Денот по инцидентот со киднапирањето на кучињата се појави еден напис во локалниот весник за неодамнешните вандализми и ситни кражби во областа. Анонимниот автор отишол до таму што навел и листа на луѓе во градот, познати предизвикувачи на неволји, а името на Клои се најде меѓу нив.

Тоа не беше некое изненадување.

Се запраша дали тоа ја вознемирило или растревожило. Не беше својствено за неа да се грижи што мислат луѓето за неа. Но, сигурен беше дека нејзините сестри се грижеа. Тие се обидуваа да одржуваат добар глас во печатот за нивниот хотел, а не лош.

Секако, ако ја уапсеше за влегување во туѓ имот, провала и кражба, тоа сигурно ќе беше негативна репутација. И личен пекол за него, бидејќи Тара и Меди жив ќе го одереа. И тоа беше причината што не ја уапси, си велеше себеси. Не ја уапси бидејќи... проклетство. Бидејќи за првпат во неговиот зрел живот, тој одбра да погледне настрана, а тоа не му изгледаше добро.

Ја виде неколкупати во текот на таа недела. Првиот пат, кога излегуваше од ургентното одделение со завој на раката кога ја прими инјекцијата против тетанус, потоа ја виде на нејзината веспа на автопатот, нејзината долга црвена коса се вееше зад неа, а кацигата и очилата за сонце во холивудски стил го криеја поголемиот дел од нејзиното лице.

А вчера пак, ја сретна во продавницата додека посегнуваше по шише вотка од полицата, за кое тврдеше дека е за на работа.

Се насмева. Тој влезе во продавницата само набрзина да земе вода со витамини додека одеше кон неделниот бејзбол натпревар, но за миг заборави на тоа додека стоеше пред полиците, чувствувајќи се... страшно живо. „За на работа“, рече тој. „Вотката е за на работа?“

„Чисти стакло како ништо друго. А, ако пак, се нанесе локално, делува како одличен презерватив. А дали си знаел дека ако не се користи локално, претставува одличен лек против мажи?“

„Како?“

„Неколку чашки и ќе се излечиш од желбата за маж“.

Тој ја протресе главата кога се сети на таа средба. Како, по ѓаволите ѝ успеваше да го натера да посака да ја бакне и истовремено да избега од неа како да го бркаат сто ѓаволи? Излезе од тушот и облече чисти алишта подготвувајќи се повторно да излезе. Кога беше на должност, го возеше обележаното службено теренско возило. Неговото приватно возило пак, беше камионет. И двете беа добро опремени за секаква ситуација, а таа вечер не сакаше да привлекува внимание, па го зеде камионетот. Среќно Крајбрежје беше една педа место кое лежеше распослано на карпестиот брег на државата Вашингтон, опкружено со величествени планински врвови и бујни шуми. А во моментот беше мастилава сенка.

Ник Рејбо поседуваше четири хектари земја, надвор од градот кај Иглс Блаф, длабоко во шумата. Таму беше диво и изолирано, совршено за секаков вид нелегални активности и омилено место за забави.

Но Соер не се упати директно таму.

Во тоа време од ноќта, неговиот камионет беше единственото возило на патот, кога се спушташе по ридот кон градот. Месечината сиркаше низ облаците, изгледаше како да виси ниско и бледо. Фрлаше слаб сјај над Тихиот Океан, кој изгледаше заматено спроти карпестиот предел од неговата лева страна. Приста-ништето беше мрачно, градот беше мрачен и негови-те мисли беа исто така, сè уште мрачни.

Тој беше израснат овде, иако го користеше терминот „израснат“ многу слободно. Сам беше со татко му, Нолан Томсон, работник, член на работничко здружение, кој веруваше во напорна работа, Џим-Бим и владеенењето на челичната тупаница.

Или пак, во случајот на Соер, злобниот, долг, кожен ремен.

Не му беше многу од полза. Соер беше див колку што можеше да биде, податок кој им беше многу

забавен на сите оние кои многу добро го познаваа сега кога го гледаа како ја носи значката.

Се одвезе низ градот и преку тесниот пат кој водеше до хотелчето Среќно Крајбрежје. Хотелчето беше во викторијански стил, свежо обоено и реновирано, стокмено да им посакува топло добредојде на своите гости. Паркирајќи се на задниот дел од имотот, бавно се довлечка пред вратата на домаќинската колиба во која живееше Клои.

Светлата беа згаснати.

Соер силно се надеваше дека тоа е знак дека спие и дека *не се наоѓа* во Иглс Блаф заедно со Ленс, среде еден тандемски чин, кој овој пат можеше да ги чини живот, но среќата не беше на негова страна. Помина со неговата батериска ламба и забележа дека ја нема нејзината веспа.

Проклетство.

Исцрпен и почнувајќи да се нервира од помислата што ли прави Клои во моментот, излезе од камионетот и разгледа наоколу. На негово големо олеснување, ја најде нејзината веспа паркирана од другата страна на колибата.

Кога се враќаше кон камионетот, ја осветли предната врата со саксиите со цвеќиња покрај неа и простирката за јога која беше потпрена на сидот. Кога таа се наоѓаше во Среќно Крајбрежје, а не некаде на работа во некој спа-центар низ државата, Клои обожаваше да вежба јога на плажата на изгрејсонце. Ја имаше видено, баш на таа простирка, осветлена од утринското сонце, кое се одбиваше од брановите, нејзините исончани тонирани екстремитети свиткани во невозможна положба, на која тој би ѝ дал поинаква намена. Клои, на таа простирка не беше само претерано секси, туку беше аномалија. Беше безгрижна и задишана, буквално, поради нејзината слободоумна природа и поради нејзината сериозна астма - единствен исклучок беше кога практикуваше јога, која беше единственото нешто во нејзиниот живот кое бараше длабока, мирна сталоженост. И најверојатно тоа и ја привлекуваше кај јогата.

Но тој пак, немаше претстава што го привлекуваше него кон неа.

Во ред, не беше точно. Таа беше остроумна, поседуваше природна бистрина и го шеташе по брда и долини секогаш кога ќе ѝ се пружеше шанса за тоа.

И добро го правеше тоа.

А тој беше добар во дозволувањето да му го прави тоа.

Си ја затресе главата за себе и штотуку се сврте да си замине, кога некој извика. Звукот ја распара ноќта. Тој стоеше пред влезната врата, во раката го држеше пиштолот, кога извикот повторно се слушна.

Тоа не беше извик од болка, веднаш сфати. Ниту пак извик од измачување, туку извик од страст. Гласна страст, сфати кога таа повторно извика.

Клои.

Човече. Ги затвори очите и ја спушти главата на вратата, очајно посакувајќи да не се наоѓаше таму, слушајќи ја Клои во нејзиниот занес среде она што изгледаше како див, животински секс.

Кога звукот се слушна уште еднаш, пренагласениот крик како на порно ѕвезда од епски размери беше придружен од еден стишен, зарипнат и непогрешливо машки глас.

Дефинитивно беше време да се изгуби оттаму. Соер се сврте да го стори баш тоа, но светлото од тремот наеднаш се запали и целосно го осветли за оној кој сиркаше низ шпионката на вратата. Секунда подоцна, резето крцна и вратата се отвори.

„Соер?“

Се сврте кон неа со гримаса на лицето. Клои стоеше на прагот, а нејзиниот најдобар другар Ленс беше покрај неа и двајцата беа целосно облечени, фала Му на Бога.

Ленс држеше продавница за сладолед на пристаништето заедно со неговиот брат Такер. Тој беше во доцните дваесетти години, на иста возраст како Клои, но беше болно слаб и бледолик од цистичната фиброза која цел живот му го разоруваше телото. Покрај него,

Клои изгледаше како да сјае, како да е отелотворение на здравје и изобилие. Нејзината сјајна, темно црвена коса беше диво брановита таа вечер, и слободно ѝ паѓаше зад рамената, освен неколку долги прамени кои ѝ го врамуваа лицето. Таа беше доволно убава за да биде модел, но ѝ недостасуваше генот за покорување на правила. Клои никогаш не пронајде некаков правец ниту команда која одговараше на неа.

Беше облечена во нежен, црн џемпер со качулка, залепен за нејзините гради и темни тесни фармерки протнати во високи чизми со потпетици, изглед кој како да велеше *немој да се зезаш со мене*, но нему како да му го велеше баш спротивното. Таа вечер имаше некоја дивост во неа, по ѓволите, секоја вечер, една внатрешна темнина која го привлекуваше и покрај тоа што не сакаше да е така.

Ја повикуваше неговата вистинска внатрешна природа, соодветната дивост и темнината внатре во него, која се обидуваше да ја закопа уште многу одамна. Со смешно олеснување што таа очигледно немаше секс, Соер се повлече да си замине.

Таа беше дома, безбедна и здрава, а само тоа беше важно за него.

„Соер? Што правиш овде?“

Тоа беше добро прашање. Ја отвори устата без никаква идеја што всушност планира да каже. Но Ленс наеднаш се затетерави и ја стави раката врз главата.

Клои веднаш ја обвитка раката околу тенката половина на Ленс со цел да го стабилизира. „Што е работата?“

„Ништо“, рече Ленс, ослободувајќи се. „Премногу нагло станав, тоа е сè“.

„Дојди, седни“. Игнорирајќи го неговото опирање, Клои нежно го поттурна Ленс внатре, кон каучот во малата дневна соба. Со раката на неговото рамо, го подигна лицето кон Соер, прострелувајќи го со нејзините темнозелени очи.

Низ него поминаа некои вибрации, почувствува некакво движење на нешто што не можеше да го именува.

„Како можам да Ви помогнам, шерифе?“ праша таа.

Да, Соер, како може таа да ти помогне? Пробуричка низ мозокот за одговор. „Имаш објаснување за нарушувањето на јавниот ред и мир?“

Ленс тивко се насмевна.

„Јавниот мир?“ праша Клои. „Го нарушив јавниот ред и мир со мојот божемен оргазам?“

„Па добро, вистината звучеше како некое муле заглавено во јама со катран“, објасни Ленс.

„Муле...“ Клои за малку ќе се задавеше од нејзиното смеење. „Океј, никој кој го слушнал вистинскиот звук на таа работа, никогаш нема да ме спореди со муле“.

Овој податок воопшто не му помогна на Соер. Воопшто. „Така ли?“

Погледот на Клои се закова за неговиот. Во таа ненадејна напната тишина, Ленс си го прочисти грлото. „Ова е прилично непријатно. Одам во кујната, додека вие двајцата да завршите со... што и да е ова, по ѓаволите. Викни ме ако ти треба помош да те спасам, Клои“.

„Секако“, рече таа, без да го тргне погледот од Соер. „Ќе те викнам ако завршам со лисици“.

На лицето на Ленс се појави гримаса. „Во ред, не е важно. Немој да ме викаш“.

Клои се насмевна, но Соер беше заглавен во менталната слика во која Клои е со лисици. Ако беше барем половина од полицаецот за каков се сметаше себеси, тогаш не би требало и не би се случил таков наплив на еротски мисли.

Нешто се појави во очите на Клои, нешто што велеше дека таа точно знае каде му одлетаа мислите во тој момент - и дека можеби и нејзините летнаа во ист правец. Температурата во собата се вжешти, но звукот на длабоко кашлање во кујната, тешко и непопустливо, како некој да умираше, предизвика морници по должината на рбетот на Соер.

Клои се затрча во кујната, наеднаш целата се претвори во нежна, топла, чувствителна жена, на начин на кој што никогаш не се однесувала кон Соер. Кога

стигна по неа во кујната, ја виде наведната над Ленс, како му шепоти нешто во увото, зборови наменети само за него.

Ленс, кој очигледно не беше навикнат да го третираат како бебе, ја задржа на растојание, удирајќи се со тупаница во градите со што очајно се обидуваше да дојде до воздух. Кога најпосле се созеде, погледна преку главата на Клои директно во Соер и му рече: „Ако си дошол да се осигураш дека таа вечерва нема да оди во Иглс Блаф, можеш да се успокоиш. Нема да оди“.

„Чекај малку - што зборуваш?“ рече Клои и погледна наизменично во двајцата. „Ник има уште кучиња?“

Лицето на Ленс пребледе. „Имаше“.

Соер воздивна. „Значи веќе ги зеде и нив“.

„Но тоа нели е прекршување на законот?“ рече Ленс.

Ох, мајко мила. Соер не знаеше што да мисли, дали да му олесни што Ленс не ја одвлечкал Клои повторно во таков ризик, или да биде бесен што повторно ги зел работите во свои раце, наместо да му дозволи на Соер да се погрижи за целата работа. Одлучи да биде бесен, бидејќи тоа беше полесната варијанта. „Таа работа мора да оди по легални патишта за да може конечно да ѝ се стави крај. Многу добро го знаеш тоа“.

„Легалниот начин е премногу бавен за кучињата“, рече Ленс без никаков тон на извинување.

„Ако те фати, Рејбо ќе поднесе тужба“.

Ленс незагрижено ги крена рамената. Не му беше гајле. А, зошто да му биде? Тој веќе се соочуваше со практично смртна пресуда од неговата цистична фиброза, што го правеше да биде немарен и одлучен да ѝ плука в лице на кармата секогаш кога ќе имаше можност за тоа.

Клои мрачно го погледна Ленс. Беше премногу нервозна. Но Ленс само ја протресе главата. „Божем беше потребно уште еднаш да те спомнат во весникот како бељаџија“.

„Не ми е важно што мислат луѓето за мене, Ленс. Важен си ми ти. И кучињата“.

„Но, важно ти е што мислат за хотелчето. Мислиш дека ако луѓето шепотат за тебе, тоа може да ѝ наштети на добрата репутација на хотелчето. Важно ти е, бидејќи сметаш дека тоа може да им наштети на твоите сестри“.

Клои воздивна, „Да, важно ми е“.

Ненадејниот наплив на остар мирис на чад го збрчка лицето на Соер; тој се сврте и се упати надвор. После хотелчето и колибата се наоѓаше океанот. Не можеше да го види во темнината, но го слушаше како удира во брегот. Подалеку, од левата страна, се наоѓаше објектот на марината, а подолу беше шумата. Дрвјата беа густе како пердуви и на некои места се протегаа дури до брегот. Не можеше да забележи пожар, но дефинитивно можеше да го помириса. Не беше легално да се запали камперски оган без дозвола за тоа, а особено што беше сезона на ризик од шумски пожари, но одеднаш во далечината, над крошните од дрвјата се забележа непогрешливиот знак за пожарот.

Соер се врати кон вратата, речиси се удри во Клои, која излезе по него. Механички посегна по неа и ѝ ги зграпчи рацете додека урамнотежено да застане, но за краток миг, беа залепени еден до друг. Нејзината коса му ја погали брадата, нејзините меки гради се притиснаа на неговите, и како што често му се случуваше со неа, наместо да почувствува фрустрирачка индиферентност, почувствува како нешто се размрда во него.

Таа промрмори нежно, речиси нечујно извинување, но не се повлече наназад.

„Моја грешка“, рече тој, гледајќи во нејзиното лице. „Кој е во вашата шума?“

„Такер со некои пријатели“, одговори Ленс кој се појави зад неа.

Такер беше постариот брат на Ленс, што би значело дека пријателите со него се Џејми и Тод, но и покрај фактот што Тод и Соер имаа историја зад нив, период на кој Соер не сакаше да се присетува, комбинацијата на тие момци заедно беше пеколна. „Дали имаат дозвола?“

Ленс се насмевна.

Секако дека немаат. „Дали прават нешто нелегално освен палење камперски огнови?“ праша Соер.

„Можеби пијат пиво“.

Прекрасно. Кога Тод ќе се напиеше, се претвораше во Кралот на екстремно глупавите. Но и другите го следеа во чекор. Соер излезе на тремот и застана штом Клои почна да оди по него. Ја зграпчи за зглобот, а со палецот помина по малата тетоважа што ја имаше од внатрешната страна на раката, некој азиски симбол на кој тој не му го знаеше значењето.

„Сакам да дојдам со...“

„Не“, рече тој, бидејќи знаеше дека чадот ќе ја активира нејзината астма. „Чекај тука“.

На таа наредба, нејзиното лице се затвори и тој посака...

Проклетство. Немаше никаква идеја што посакуваше кога беше таа во прашање. Толку многу го имаше збудалено. Порано беше јасно, работите меѓу нив беа како да почнале на лева нога, но потоа некако несвесно почна да се менува во ситуацијата кон неа. Што всушност значеше дека тој станал Кралот на екстремно глупавите.